

• • •

Hvis du hellere vil, kan vi sagtens flytte tilbage til Kapernaum – bare indtil Daniel bliver stor nok, plejer Jakob at sige, hvis han ser mig gå og hænge lidt over, at han skal af sted.

Men nej, det vil jeg så afgjort ikke.

Fra den første gang, hvor Jakob tog mig med herud og viste mig det her sted, vidste jeg, at der ikke fandtes nogen steder, jeg hellere ville bo.

Det her er mit sted, tænkte jeg, da jeg stod her foran huset og kiggede ud over søen. Ja, jeg blev helt overvældet af en følelse, der sagde mig, at det her sted måtte være tiltænkt mig.

Det var, som om mit hjerte udvidede sig til det dobbelte, da vi flyttede ind her. Og hver eneste dag lige siden har der været rigeligt at fylde hjertet med.

Den mægtige, store himmel. Skyerne fra vest, der kommer svævende som fåreflokke. Nogle gange med snavsede fåremaver. Andre gange i et skrud af nyvasket

uld. Svævende hen over Tiberiassøen, som i et kapløb om at komme først over og græsse på den anden side.

Og dertil kommer alle solopgangene. Søens skiftende blå farver. Græsset der grønnes. Urter af alle slags der pibler op af jorden. Og fuglenes svæv på udbredte vinger og med solskin på den ene kind.

Noget nyt at kigge på hver eneste dag. Og så det at kunne sidde her i læ for vestenvinden og fylde sig med det hele.

Og ikke et eneste hus står i vejen. Ikke en eneste husvæg læner sig ind over ens hoved med sine stirrende vinduer og lyttende døråbninger. Ingen råbende stemmer, der falbyder diverse varer ved at overdøve hinanden. Ingen tumult eller larm fra de dunkle gyder. Slet ingen lyde, der får én til at fare sammen, eller som skærer i ens hjerte i stedet for at fylde det.

Og ingen hvisken og tischen mellem andre kvinders hoveder, der søger sammen bag ens ryg eller ligefrem mødes hen over ens hovedbeklædning.

Nej, her kan man spise sine bygbrød i fred og ro, uden at nogen ser skævt til én og tænker: fattigmandskost.

Lige med undtagelse af Ruth, naturligvis. Men hvor tit sker det efterhånden, at hun kommer forbi? Kun en enkelt gang imellem, hvis hun, på vej hjem fra Kapernaum, trænger til et lille hvil og gerne vil sidde her på bænken, før hun skrår det sidste stykke opover.

I begyndelsen havde jeg jo nok troet, at vi som naboer herude på landet ville se lidt mere til hinanden. Men den-

gang vidste jeg jo heller ikke, hvor stor en gård det var, som lå deromme bag bakkerne. Og at Ruth gik derovre som nygift kone og skulle holde styr på alle tjenestefolkene. Og at der bestemt ikke manglede noget på sådan en stor gård. Hverken af det ene eller det andet.

Men det gør der jo heller ikke her hos Jakob og mig. Forskellen er bare, at hos os har fisk og bygbrød altid været nok. Mens det ovre hos Ruth aldrig har været nok.

Den første gang hun kom, blev jeg ellers så glad. Og jeg tænkte, at her var der endelig én som passede til mig. En, der var lille af vækst og sådan. En, som jeg kunne se lige ind i øjnene, også når hun stod op. Og så hendes åbenhjertige måde at hilse på. Og hendes latter, der straks fik mig til at tænke på foråret, hvor tøbruddet løber klukkende ned ad bjergskråningerne. Og så Ruths dejlige, runde ansigt med de store, varme, brune øjne.

Men så var det jo, at de samme runde øjne pludselig fik øje på bygbrødene, som jeg kort forinden havde stillet til afkøling frit fremme henne på bordet.

Og så var det, at Ruths øjne på det nærmeste satte sig fast i de brød. Og hun gik helt derhen og lænede sig ind over dem og spurgte, om det ikke nok var rigtigt, at den slags brød var bagt af bygmel.

Og før jeg kunne nå at svare, havde hun fået øje på vore kornsække. Og så var det dem, hun ikke kunne få øjnene fra. Ja, hun gik straks hen og løftede en håndfuld kerner helt op under næsen.

Åh ja, sagde hun, nu kan jeg godt se det ... at det er sådan en slags korn, vi bruger derhjemme til dyrefoder.

Hun lod straks kernerne falde tilbage i sækken og børstede hænderne af. Derefter så hun sig hastigt omkring og gik så uden videre ud ad døren igen.

Men så var det jo, at hun fik øje på søen. Og jeg spurgte, om hun ikke havde lyst til at sidde her på bænken et øjeblik. Og det ville hun gerne. Og hun sagde, at det her sandelig var noget andet at se på end de grønne bakker hjemme hos hende.

Og så var hun helt af sig selv begyndt at fortælle. Om deres store hvedemarker, der havde givet hen ved hundrede fold, så vidt hun vidste. Om laden, der skulle bygges større. Og om alle tjenestefolkene. Og om de dejlige silkestoffer, hun for nylig havde købt inde i Kapernaum.

Og så var det, hun pludselig drejede hovedet og spurgte, om jeg vidste, hvordan man bedst muligt opbevarer silke, så der ikke går utøj i det. Men knap havde hun spurgt, før hun leende holdt sig for munden og sagde, at nu havde hun vel nok været ubetænksom.

I det samme kom Jakob til alt held gående op ad stien nede fra søen med Daniel springende foran sig. Og så var det kun Daniel, Ruth havde øje for. Og hun fortalte straks, hvor meget hun selv ønskede at få børn, men at de åbenbart lod vente på sig.

Nu er det efterhånden ved at være længe siden, at Ruth har været her sidst. Og jeg ved snart heller ikke, hvad jeg ønsker mest. Om det er, at hun kommer – eller ikke

kommer. Men jeg bliver jo så stolt, når hun ser på Daniel og roser ham og siger, at han vel nok er en dejlig dreng.

Men ud over Daniel er det jo også begrænset, hvad vi har at tale om.

Kender du hende og hende inde i Kapernaum? spørger Ruth måske.

Jeg ved, hvem hun er ... ellers ikke, svarer jeg.

Men du har da hørt om ham tømmerens søn fra Nazaret? bliver hun ved.

Jo, jo, nikker jeg. Ham har vi vist alle hørt om.

Så breder tavsheden sig igen imellem os, og inden længe rejser Ruth sig og går.

Hvad jeg mener om den ene og den anden, har jeg virkelig ikke tænkt mig at sidde og fortælle til Ruth. Og hvad tømmerens søn angår, ved jeg slet ikke, hvad jeg skal mene. Og det eneste, jeg ved, er, hvad Jakob har fortalt, og som alle andre også ved, at de kalder ham for Mesteren med de tolv disciple, og at der sker noget med snart sagt alt, hvad den mand rører ved. At de syge får helbredet tilbage og sådan.

Jakob mener også, at han vist har slået sig ned derinde i Kapernaum for en tid. Og at folk stimler sammen om ham, så snart han viser sig.

At folk stimler sammen, er der nu ikke noget nyt i. Det er jo sådan, de er. Så snart der sker det mindste, kommer hele byen løbende. Nej, det er der bestemt ikke noget nyt i.

Men nu sker der vist noget dernede på søen.

Jo, der gør. En båd er på vej. Det er der slet ingen tvivl om.

Det behøver jo ikke at være Jakob. Men det *kan* være ham.

Jeg rejser mig op og går lidt ned ad stien, men bliver så stående og synes, at jeg kan høre en lyd.

Det første, jeg tænker, er, at det vist er en flok skræpende fugle, der har fundet bytte i kanten af søen. Men så kommer der flere og anderledes lyde til. Lyde, som slet ikke hører hjemme herude. Nærmere lyde, som hører til inde i en by som Kapernaum. Ja, på en måde lyder det, som om det er hele Kapernaum, der er på vej herud.

Jeg bliver stående og kommer i tvivl om, hvorvidt jeg kan stole på min egen hørelse. Har jeg virkelig siddet og tænkt så meget på Kapernaum, at jeg nu bilder mig ind, at jeg kan høre hele byen?

Jeg fortsætter nogle skridt ned ad stien og ser så til min lettelse, at der i det mindste er noget. At nogen kommer gående eller nærmere småløbende inde fra Kapernaum. En hel flok. Højrøstede. Og der kommer flere endnu. Og de bliver ved og ved. Ja, jeg kan slet ikke se nogen ende på dem.

Først tænker jeg, om det kan have noget med de romerske soldater at gøre. Om det er hele byen, der er på flugt, og om man er blevet forhindret i at drage nordpå til Galilæas bjerge. Og at jeg så må skynde mig ind og vække Daniel.

Mit hjerte er begyndt at hamre. Men så fornemmer jeg, at der ikke er nogen rædsel at høre i folks stemmer. Det er mere som en blanding af ophidselse og begejstring.

For en sikkerheds skyld beslutter jeg mig alligevel for at gå op og vække drengen.

• • •